

gør det umuligt for mange at opnå arbejde, så skal adgangen til at modtage arbejdsløshedsunderstøttelse gøres afhængig af, at det er lykkedes at opnå en mere varig kontakt med arbejdsmarkedet i form af et krav om 26 ugers arbejde efter indmeldelse i arbejdsløshedskasse. På en nylig afholdt konference om ungdomsarbejdsløsheden på Marienborg blev det klart erkendt, at ungdomsarbejdsløsheden udvikler sig til at blive et permanent problem, og at der bliver flere og flere langtidsledige blandt de unge. Flere og flere kommer i berøring med den nuværende udformning af 26 ugers reglen. På trods af denne klare konstatering ønsker arbejdsministeren altså at stramme disse regler. Det vil kunne betyde, at unge nytilkomne til arbejdsmarkedet, der ikke har fået en 18 måneders faglig uddannelse, i adskillige år ikke kan modtage arbejdsløshedsunderstøttelse. Arbejdsministeren har ikke kunnet anskueliggøre, hvordan dette kan afvises som et problem, når der reelt er et stigende antal langtidsledige unge.

Arbejdsministerens holdning til problemet tyder på en kynisk spekulation i besparelser på dette område. I et svar til udvalget hedder det bl. a.:

»For den del af bruttotilgangen (til arbejdsmarkedet), der består af personer, som søger et permanent tilknytningsforhold til arbejdsstyrken, vil der ikke med den foreslåede lovændring ske væsentlige ændringer i adgangen til at opnå dagpenge. Dette gælder uanset, om de pågældende personer har en erhvervmæssig uddannelse af mindst 18 måneders varighed eller ej.«

Dette svar står så i modstrid til andre svar. I en anden besvarelse hedder det således bl. a.:

»For de persongrupper, der blev omtalt i forbindelse med spørgsmål 23 og 24, og som ikke har erhvervmæssig uddannelse af mindst 18 måneders varighed, er muligheden for opnåelse af ret til dagpenge afledt af ud sigterne til at opnå beskæftigelse af mindst 26 ugers varighed. Disse beskæftigelsesudsigter er såvel ved et uændret som ved et stigende beskæftigelsesniveau i samfundet forskellige for hver enkelt af de persongrupper, der tidligere har været behandlet. Som det blev anført, udgøres bruttotilgangen til arbejdsstyrken af personer med vidt forskellige aldre, uddannelsesmæssig og erhvervmæssig

baggrund. En mængde undersøgelser vedrørende arbejdsmarkedsforhold synes at pege på, at personer med ringe erhvervmæssig baggrund og erfaring har særlig vanskeligt ved at opnå beskæftigelse, når de søger ud på arbejdsmarkedet. Et meget karakteristisk eksempel på en sådan persongruppe er de unge 15–19-årige, der søger beskæftigelse umiddelbart efter at have afsluttet en grundlæggende skoleuddannelse af 10 års varighed. Disse 15–19-årige unge, der typisk er uden nogen erhvervs erfaring eller anden form for kvalifikationer, der virker fremmende for et ansættelsesforhold, vil selv med en vis stigning i den samlede beskæftigelse have vanskeligt ved at komme ud af arbejdsløhedssituationen, når de skal konkurrere om de ledige job med ældre og erhvervmæssigt bedre udrustede personer. Der er derfor grund til at formode, at arbejdsstyrkens marginalgrupper endnu en årrække vil have svært ved at få beskæftigelse og derved potentielt opnå ret til dagpenge, selv om en vis bedring i den generelle beskæftigelsessituation, alt andet lige, naturligvis også vil bedre disse gruppers muligheder.«

Konkluderende siges det i dette svar:

»Som konklusion af det foranstående skal fremføres, at beskæftigelsesmulighederne og dermed muligheden for at opnå dagpenge for de personer, der i de kommende år søger ud på arbejdsmarkedet, dels afhænger af de enkelte gruppers erhvervmæssige kvalifikationer, og dels af den generelle udvikling i beskæftigelsen og rotationen på arbejdsmarkedet.«

På trods af disse klare konstateringer opfinder arbejdsministeren altså et begreb, der hedder »regulært ledige«, et begreb som skal skille dem ud, der ikke er i stand til at opnå en varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Arbejdsministeren fremstiller det, som om der er tale om et frit valg midt i en arbejdsløhedssituation på 200.000 eller derover. Er der nogen del af arbejdsløhedslovgivningen, der har vist sig utidssvarende i forbindelse med arbejdsløhedssituationens udvikling, så er det 26 ugers reglen. I stedet for en stramning af denne regel burde arbejdsministeren have foreslået, at den blev afskaffet. Alene dette område i det foreliggende lovforslag viser, hvilken kynisme der er tale om.

Problemerne med 26 ugers reglen bliver ikke mindre af den placering, de unge har